

Sygn. akt I CSK 700/10

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa "N. P." Spółka z o.o. w P.
przeciwko "R. - Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i Spółce Komandytowej z
siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 maja 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 7 kwietnia 2010 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., choć skarżąca odwołała się do istotnego zagadnienia prawnego i potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Istotne zagadnienie prawne polega na przedstawieniu tego zagadnienia przez jego sformułowanie, z przytoczeniem argumentów prawnych, które mogą prowadzić do różnych wyników (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, niepublikowane i z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Jego rozstrzygnięcie powinno wywierać istotny wpływ na wynik sprawy.

Wskazane zagadnienie w istocie dotyczy kwestii na czyją rzecz mogły być podejmowane działania marketingowe w sytuacji, gdy własność towaru przeszła ze sprzedającego na pozwaną jako nabywcę. Jak trafnie podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną w jego uzasadnieniu - poza posiłkowym odwołaniem się do art. 353¹ k.c. nie wskazano w nim przepisów prawnych z których rozumieniem bądź

stosowaniem byłoby bezpośrednio związane i nie wykazano, że jego rozstrzygnięcie miałooby bezpośredni wpływ na wynik sprawy.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości nie doczekał się należytej wykładni, bądź niejednolita jego interpretacja wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. W takim wypadku strona powinna przedstawić na czym polegają te rozbieżności, ze wskazaniem konkretnych orzeczeń (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Rozbieżność orzecznictwa musi dotyczyć kwestii mającej dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Artykuł 15 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (jedn. tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, dalej: „ustawa”) nie budzi już większych wątpliwości interpretacyjnych i rozbieżności w judykaturze. Dokonana jego wykładnia przez Sąd Apelacyjny jest utrwalona w orzecznictwie. Zawiera on zwroty niedookreślone, a potrzeba wykładni przepisów prawnych jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być rozumiana jako dążenie do zastąpienia klauzul generalnych przez opis sytuacji wyczerpujących te klauzule. Artykuł 15 ust. 1 pkt 4 ustawy nie ingeruje w żaden sposób w wysokość ustalanych między stronami marż czy cen. Wynika z niego tylko, że na tych świadczeniach mają się zakończyć finansowe rozliczenia stron. Zestawienie ceny sprzedanego przez powódkę miodu (łącznie kwota 2 500 000 zł) z kwotą spornych opłat (około 1 400 000 zł) przekonuje, że miał miejsce czyn nieuczciwej konkurencji utrudniający innym przedsiębiorcom dostęp do rynku.

Trafnie w odpowiedzi na skargę kasacyjną podniesiono, że druga z podniesionych kwestii dotyczy w gruncie rzeczy nie wykładni art. 15 ust. 1 pkt 4 ustawy lecz rozkładu ciężaru dowodu. Przesłankami jego stosowania jest pobieranie innych niż marża handlowa opłat z tytułu dopuszczenia towarów do sprzedaży oraz utrudnienie dostępu do rynku. Z treści art. 15 ustawy wynika domniemanie, że pobieranie innych niż marża handlowa opłat za przyjęcie towarów do sprzedaży, utrudnia innym przedsiębiorcom dostęp do rynku. W sprawie domniemanie to nie zostało obalone.

Także określenie „rynku” na gruncie wskazanego unormowania nie budzi większych wątpliwości i rozbieżności w judykaturze. Chodzi tu o rynek wykreowany pomiędzy stronami transakcji dostawy. Należy podzielić wyrażony w judykaturze i literaturze pogląd, że kwestia jaką pozycję zajmuje pozwany na rynku jest drugorzędna dla oceny czynu nieuczciwej konkurencji w postaci zastrzeżenia opłat za dopuszczenie towarów do obrotu.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).